หมานำเกวียน

ตะขลุกตะขลักสะบักสะบอมกระมอมกระแมม

เมื่อไหร่หลังคาจะโผล่จะแพลม

หร็อมแหร็มรำไรสักหลังสองหลัง

เจียนจะถึงครึ่งของครึ่งของทางหรือยัง

เกวียนกระแทกก้นแทบพัง

ลุงตอบว่ายังอีกหน่อยอีกร้อยหมาเยี่ยว

หมาตามเกวียนตามทางที่เคยเทียว

แวะดมดมยิ้มยิ้มแล้วก็เยี่ยว

ตะกุยกลบแล้วกรูเกรียวไปข้างหน้าเป็นหมานำ

ครูคนใหม่บ่นอะไรอยู่พร่ำพล่าม

มือพลางประคองรองเท้าคู่งาม

ด้วยความวิตกสงสารมันทั้งคู่

หมานำวัว วัวนำเกวียน เกวียนนำครู

นำครูไปนำคนที่คอยครูอยู่

เด็กน้อยคอยดูว่ารอยเท้าครู จะหรูยังไง

ถึงจะนานแต่หมู่บ้านก็อยู่ข้างหน้า

หมานำเกวียนยังเริงร่า

แต่ครูส่ายหน้าทำท่าเหมือนจะร้องไห้

ครูบ่นซ้ำซ้ำว่ากรรมของกู กรรมของกู

ลุงขับเกวียนใจเหี่ยวหดหู่

น้ำใจของครูสู้หมากูก็ยังไม่ได้

เดี๋ยวพ่อไล่ลงเสียที่หัวดงทับทิม

ให้เดินสักสิบห้าหมายิ้มซะเป็นไง